

Óhátíðarlig, men drúgv kabarett

Leikararnir gjørdur sum vant gjøldur burturúr politikarunum, mentafólkum og øðrum góðum fólkum, sum hava gjørt vart við seg í árinum, men rættiligt bit var kortini ikki, hóast tað var skemtiligt at síggja og hoyra

Sjónleikarhúsið:
Ólavssøkukabarettin '98
Leikstjórn:
Allan Dalsgarð
Ljód, ljós og video:
Hogni K.Jacobsen
Tróndur Vatnhamar

Tað er partur av ólavssøku-undirhaldinum at fara í Sjónleikarhúsið at flenna og hvíla beinini eina løtu.

Vit krevja ikki ta stóru uppsetingina, við pallprýði, søgugongd og slíkum, sum ger, at tú noyðist at fara niður í smálutir, og álvarsliga at taka støðu til tað, sum fer fram á pallinum.

Kabarett er leikur í brotum, helst eisini góður tónleikur, sum fær brotini at hanga saman so tað glíður lættari niður.

Hesar fortreytir vóru eisini til staðar í OK'98.

Tónleikararnir bjóðaðu okkum vælkomnin við kenda jazzlagnum »When the saint« í orðabókini »halgimenni«, og tú hugsaði, at nú fór loysingin at vera reyði tráðurin. At tráðurin endaði um hálsin á fólkatingumboðinum hjá Javnaðarflokkinum, og at Óli Breckmann bjargaði honum, var í so drúgv lopp til at fáa tráðin at røkka saman.

Føroysk javnstøða?

Seks mannfólk og ein kvinna eru á pallinum. Tað gjørdi munin. Er tað ikki júst sum javnstøða veruliga verður praktiserað í Føroyum?

Tað var kortini oljuvinnan og bardagin her á landi, at fáa sær persónligan vinning úrkomandi milljónunum, ið fekk høvuðsleikurin. Tað kom einamest av, at leikararnir ikki vóru so braneggjaðir at taka politisku leiklutirnir veruliga til viðgerð, ella eisini tí politikkur ikki hevur teirra áhuga.

Bardagin um oljuna

Serliga væl kom Anfinnur H. Jacobsen, sum við tíðini er vorðin vandur sjónleikari, frá leiklutinum sum vinnulívsmaður í klæðningi og við teldu sum hjálpartól. Hann hóvreggjaði sær framman fyri okkum, og visti, hvussu »køkan« skuldi skerast.

Einastu trupulleikar vóru, hvussu føroyingar skuldu brúka peningin, sum kemur við oljuævintýrinum, men tað er bert spurningur um hugflog! Tað riggaði sera væl.

Annar partur var um bardagan at fáa oljuuppskipanarhævn ella hvussu teir kalla tað í Havn, Drelnesi, Klaks-

vík ella Runavík.

Tá er best at skera allar mótsøðumenn yvir ein kamb, við at kalla teir býttar. Eitt nú, at tá Páll Vang á Tvøroyri fær nakað í høvdið, so fer tað ikki út aftur!

Tað vóru kortini eisini aðrir persónat sum fingi innivist, eitt nú framfórdi Dánjal á Neystabø besta leikbrotið, sum var um Michael Reviel, kendi útvarpsmaðurin, sum vermir hvørt lurtandi hjartað í Føroyum, við sínum lovsangi um oyggjarnar og fólkid ið her býr.

Dánjal á Neystabø dugdi ikki bert sera væl enskt, men endurgav røddina hjá Michael Reveall nágreiniliga. Bert spell at ikki okkurt føroyskt orð var í tekstinum. Vit noyddust at halda okkum og ikki flenna, fyri at fáa alt við.

Og so var tað leikbrotið við gamla lögmanni, sum varð bukaður og úrlatin bókstavigiliga, men sum kortini megnaði at koma á føtur og siga, at hann ongantíð hevði fingið so dyggan stuðul... og so svímaði hann.

Her eru bert nevnd fá brot úr kabarettini, sum vardi hálvan annan tíma. Tað var ov nógv av tí góða.

Framfórsan er gjørd til ólavssøkugestirnir, og ætlanin er ikki at fólk skulu sita so leingi. Tað er so nógv at fara til, og flest okkara vilja uppliva so nógv sum til ber, hesar dagar.

Samanumtikið hevði kabarettin vunnið, um hon var stýtt ein hálvan tíma. Nógv av tí, sum var ført fram, kundi verið tikið burtur, og annað stýtt. Eitt nú brotið um eina konu sum sat rúnarbundin framman fyri skíggjanum og hugdi at HM kappingini í fótbóltri. Hóast HM júst er farið afturvíð borðinum, so var hetta brotið avgjørt tað minst áhuga-verda. Eisini brotið um Múrin í Kirkjubø var ov langt.

Góður tónleikur

Tað, sum fekk kabarettina at hanga saman, var tónleikurin. Hann var livandi og stuttligur, og passaliga óhátíðarligur til at vit kendu okkum væl. Soleiðis skal vera á ólavssøku.

Leikararnir hava allir verið við í sangleikinum »Skeyk« og tað smæddist ikki burtur, at framfórsan bar dām av tí. Tað er enn eitt dømi um, hvussu umráðandi tað er at geva ungdominum møguleika at royna seg við tilkum, sum

ikki er innflutt uttanfrá.

Teir, sum hava skrivað til kabarettina, gjørdur sít til onkra áhugaverdu lötuna, men best hevði verið, um meira tilkomin fólk eisini vóru við, so kabarettin fekk breiðaði innihald enn júst hesaferð.

Dagny Joensen

